

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **pplk. Ing. Mgr. J. P., MSc.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Vavřínkou
se sídlem Praha 8, Urxova 430/4

proti
žalovanému: **náčelník generálního štábu Armády České republiky**
se sídlem Praha 6, Vítězné náměstí 1500/5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2024, č. j. MO 782903/2024-1304,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2024, č. j. MO 584336/2024-2230, ředitel Agentury personalistiky Armády České republiky rozhodl tak, že:
 - I. zamítl žádost žalobce o dorovnání náhrady zvýšených životních nákladů (dále jen „NZŽN“) včetně příslušenství po dobu jeho studijního pobytu na Vojenské vysoké

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

škole velení a generálního štábu pozemních sil Fort Leavenworth, Kansas, Spojené státy, uskutečněném v době od 28. 6. 2016 do 9. 6. 2017 (dále jen „studijní pobyt“).

- II. vyhověl žádosti žalobce o dorovnání NZŽN na jeho manželku včetně příslušenství po dobu jeho studijního pobytu a žalobci přiznal částku 36 646 Kč včetně úroků z prodlení ve výši 8,05 % ročně do zaplacení.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce prvním výrokem podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zrušil výrok II. prvostupňového rozhodnutí a věc prvostupňovému orgánu vrátil k novému projednání. Druhým výrokem žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
3. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu jeho druhého výroku.
4. Žalovaný v dané věci rozhodoval již podruhé, když jeho předchozí rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020, č. j. MO 123963/2020-1304) bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2022, č. j. 15 Ad 9/2020-73, zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 25. 1. 2024, č. j. 3 As 137/2022-34, byla kasační stížnost žalovaného Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce předně namítal, že žalovaný zvolil striktně formalistický postup, který se rozchází se skutečným stavem a s právním názorem Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí odporuje základním zásadám správního práva, jimiž jsou správní orgány při svém rozhodování vázány. Z uvedeného žalobce dovozoval nezákonnost postupu žalovaného a přímé zkrácení na svých právech.
6. Konkrétně žalobce namítal, že v průběhu řízení navrhoval několik způsobů urovnání sporu, přičemž prvostupňový orgán tyto výzvy ignoroval a jednal tak v rozporu s § 5 správního řádu. Dle žalobce bylo možno ve věci uzavřít veřejnoprávní smlouvu s obsahem upravujícím smírné ujednání.
7. Dále žalobce tvrdil, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně opakovaně žádal o nařízení ústního jednání, vzhledem k průtahům v řízení a s cílem uplatněný nárok blíže vysvětlit s ohledem na nerovný přístup Armády ČR k jednotlivým skupinám vojáků. Namítal, že podání účastnické výpovědi v případě, kdy se postup správního orgánu zcela zásadně dotýká jeho osoby, nemůže být považován za nadbytečný, či dokonce kontraproduktivní, jak tvrdí žalovaný. Žalobce měl rovněž za to, že vzniklými průtahy byla naplněna podmínka § 49 správního řádu a nařízení ústního jednání by vedlo ke splnění účelů řízení.
8. Žalobce měl rovněž za to, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav. Uvedl, že požadoval doplnění spisové dokumentace o dohodu upravující podmínky realizace programu IMET, v rámci něhož se žalobce účastnil studijního pobytu. Žalobce považoval tvrzení prvostupňového orgánu, že předmětnou dohodou nedisponuje, za účelové. Uvedený program je uskutečňován v řádu let, konkrétně pak od počátku 90. let, a jedná se o nebezpečný a zdraví ohrožující výcvik. Dále měl žalobce za to, že prvostupňový orgán nedoložil tvrzené jednostranné odmítnutí americké strany vyplatit living allowances (dále jen „LA“). Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, podle kterého je požadavek na doplnění spisové dokumentace nadbytečný. Tvrdil, že právě v mezinárodních smlouvách je

Shodu s popisem potvrzuje M. S.

možno jednoznačně identifikovat povinnosti jednotlivých stran ve vztahu péče o vyslané vojáky, když újma žalobci vznikla právě jednáním vysílající strany v případě zahraničního studijního pobytu realizovaného na základě smluvně upravené spolupráce mezi spojeneckými armádami. Žalobce měl jednání žalovaného za účelově a svévolně narušující základní zásady správního řízení.

9. Dále namítal, že správní orgány svévolně nepromítly do rozhodnutí závěry Sekce dozoru a kontroly Ministerstva obrany v rámci vyřízení stížnosti ze dne 9. 5. 2019, č. j. MO 137482/2019-1216. Ve vyřízení stížnosti bylo konstatováno, že při stanovení procentní výše k výpočtu NZŽN od 1. 1. 2016 nebyla zohledněna skutečnost, že poskytovatelská země od roku 2016 nebude studentům v zahraničí vyplácet plnění k pokrytí dalších nákladů vzniklých studiem tzv. LA. V postupu služebních orgánů tak došlo k porušení zásad rovného přístupu a rovného zacházení ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích“). Postup správních orgánů aprobuje rozdílný postup k jednotlivým skupinám vojáků v různých časových obdobích, kdy žalobce byl pouze skutečností, že studoval v jakémsi „přechodném období“, zcela zásadně krácen na svých právech a nárocích. Skutečnost, že žalobci nebyla LA vyplácena, nebyla zpochybněna. Přístup žalovaného tak založil zásadní nerovnost mezi vojáky, ke které se správní orgány nevyjádřily. Není přitom žádný objektivní důvod, aby se postavení studentů (vojáků) v zahraničí lišilo podle místa vyslání tak zásadně a rovněž aby se zásadně lišilo podle období, ve kterém je student vyslán.
10. Závěrem žaloby žalobce označil za svévolný výklad právních předpisů, na kterém je napadené rozhodnutí založeno. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu nebyla informační zpráva pro svou formu způsobilá novelizovat jakýkoli rozkaz ministra obrany, jakožto vnitřní předpis, neboť informační zpráva není vnitřním předpisem ve smyslu rozkazu ministra obrany č. 29/2009. Nelze tvrdit, že určení NZŽN pro studujícího vojáka je v rámci intervalu určeného informační zprávou v pořádku. Všechny dokumenty označované jako „informační zprávy“ mají shodné vlastnosti ve vztahu ke způsobilosti měnit pravidla nastavená právními předpisy, zejména prostřednictvím rozkazů ministra obrany. Žalovaný postupoval protiprávně, když žalobci nepřiznal doplatek NZŽN.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Dále žalovaný poukázal na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu a zdejšího soudu.
12. K poukazu žalobce na jeho návrh na urovnání sporu žalovaný uvedl, že žalobcem navrhované varianty urovnání sporu jsou v rozporu s právními předpisy a s právním názorem správních soudů v dané věci. Všechny tyto návrhy považoval žalovaný za bezpředmětné. Žalovaný měl rovněž za to, že v dané věci není možné uzavřít veřejnoprávní smlouvu, a to s ohledem na § 159 odst. 2 správního řádu, podle kterého nesmí být veřejnoprávní smlouva v rozporu s právními předpisy.
13. K námitce ohledně nenařízeného ústního jednání žalovaný uvedl, že v dané věci nebylo nařízení ústního jednání nezbytné, neboť žalovaný poučil žalobce o možnosti požádat v souladu s § 80 odst. 3 správního řádu, aby nadřízený správní orgán uplatnil vůči nečinnému správnímu orgánu opatření proti nečinnosti. Na tuto možnost rovněž upozornil žalobce také soud v rozsudku sp. zn. 15 A 9/2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

14. K návrhu žalobce na doplnění spisové dokumentace o dohodu upravující podmínky realizace programu IMET žalovaný uvedl, že doplnění uvedené dohody do spisové dokumentace by nemělo jakýkoliv vliv na určení výše NZŽN. Žalobce tento požadavek uplatnil (opakovaně) v souvislosti s námitkou nerovnosti v přístupu mezi jednotlivými druhy vyslaných příslušníků z důvodu nevyplácení LA ze strany USA. Touto námitkou se však již zdejší soud zabýval v rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020.
15. K tvrzení žalobce, že žalovaný postupoval protiprávně, když žalobci nepřiznal doplatek NZŽN ve prospěch jeho osoby, žalovaný sdělil, že danou věc již zcela srozumitelně vysvětlil v napadeném rozhodnutí. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se zabýval pouze otázkou možné „novelizace“ RMO č. 27/2006 informační zprávou. Naopak se vůbec nezabýval případem, kdy určitá problematika vnitřním předpisem není upravena konkrétním způsobem, což byl právě případ NZŽN samotného žalobce. Závěr, ke kterému Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku ve vztahu k informační zprávě čj. 76–7/2014–7542, která stanovila NZŽN na manželku žalobce v rozporu s platným RMO č. 27/2006, nelze analogicky aplikovat rovněž na informační zprávu č. j. 50–11/2015–7542, která stanovila, že vojákovi, který je studentem v zahraničí, náleží měsíční NZŽN ve výši 11,5 % ze služebního platu. Skutkově i právně se jedná o zcela odlišné situace, kdy v prvním případě informační zpráva určila NZŽN v rozporu s vnitřním předpisem a ve druhém případě ji určila za situace, kdy NZŽN nebyla právními ani vnitřními předpisy konkrétně vymezena vůbec. Uvedené situace s informačními zprávami je proto potřeba striktně rozlišovat. Argument žalobce ohledně analogie je proto nutné odmítnout jako nepřijatelný. S ohledem na § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, je tak služební orgán I. stupně i žalovaný ve vztahu k určení výše NZŽN na manželku vázán právním názorem, jak jej vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, i právním názorem Městského soudu v Praze. Ve vztahu k určení výše NZŽN žalobce jsou pak oba služební orgány vázány právním názorem Městského soudu v Praze, když Nejvyšší správní soud se výši NZŽN žalobce ve svém rozsudku nezabýval. Žalovaný tak odmítl tvrzení žalobce, že postupoval striktně formalisticky.
16. Závěrem žalovaný shrnul, že pokud služební orgán I. stupně stanovil NZŽN žalobce ve výši 11,5 % služebního platu, a tuto náhradu navýšil o 20 % na manželku, postupoval v souladu s právními a vnitřními předpisy a v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu a v rozsudku Městského soudu v Praze.
17. V replice ze dne 18. 7. 2025 žalobce namítal, že odůvodnění výše NZŽN není dostatečné. K tomu žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 9 Ad 8/2020-66 (konkrétně body 51 a 52), na skutečnost, že od roku 2016 nebylo studentům v zahraničí vypláceno plnění k pokrytí dalších nákladů vzniklých studiem tzv. LA a na nález Sekce dozoru a kontroly Ministerstva obrany č. j. MO 137482/2019-1216. Dále žalobce uvedl, že navrhoval tři varianty urovnání sporu, které všechny spadaly do rozpětí stanoveného zákonem o vojácích z povolání.
18. V duplice ze dne 19. 8. 2025 žalovaný připomenul, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 9 Ad 8/2020-66, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 1 As 129/2022-28. Dále žalovaný odkázal na rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 15 Ad 9/2020 a ze dne 22. 12. 2022, č. j. 9 Ad 8/2020-98.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Při ústním jednání konaném dne 25. 8. 2025 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích a zopakovali svá tvrzení z předchozích podání.
21. Zástupce žalobce poukázal na judikatorní závěry, podle kterých informační zpráva ministra obrany nemá legislativní funkci a nemůže nahrazovat rozhodnutí ve věci samé, není ani vyjmenována v rozkazu ministra obrany, který určuje to, jakým způsobem mají být vydávány legislativní akty v rámci Ministerstva obrany. V napadeném rozhodnutí není uvedené, jakým způsobem byla určena procentuální výše NZŽN ve výši 11,5 %.
22. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem v podobě závěru Sekce dozoru a kontroly Ministerstva obrany ze dne 9. 5. 2019, č. j. MO 137482/2019-1216, (zpráva je součástí žalovaným předloženého správního spisu) a mezinárodní smlouvy upravující studijní programy IMET. Soud dospěl k závěru, že pro posouzení věci postačuje obsah žalovaným předloženého správního spisu. Podrobněji soud své důvody pro neprovedení důkazů objasní níže v rámci vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
23. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
 - Podle § 5 správního řádu pokud to povaha projednávané věci umožňuje, pokusí se správní orgán o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci.
 - Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.
 - Podle § 159 odst. 2 správního řádu veřejnoprávní smlouva nesmí být v rozporu s právními předpisy, nesmí je obcházet a musí být v souladu s veřejným zájmem.
24. Soud o podané žalobě uvažil následovně:
25. Soud předně upozorňuje, že NZŽN žalobce se zabývá již podruhé, přičemž v předchozím rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020 dospěl zdejší soud k jednoznačnému závěru, a to že „*služební orgán postupoval v mezích zákona (a v něm zakotveného rozmezí pro určení měsíční výše NZŽN), jestliže žalobci stanovil NZŽN ve výši 11,5 % z jeho služebního platu. Neobstojí tak požadavek žalobce na dorovnání NZŽN o 19,56 % služebního platu, protože sazba NZŽN ve výši 11,5 % nebyla stanovena protiprávně*“. Proti rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020 podal kasační stížnost žalovaný, který brojl pouze vůči NZŽN na manželku. Tato otázka však není předmětem sporu v právě projednávané věci.
26. Za uvedené situace soudu nezbyvá než připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72, podle kterého závaznost jednou vysloveným právním názorem dle § 78 odst. 5 s. ř. s. dopadá nejenom na správní orgán, jehož rozhodnutí bylo soudem zrušeno, ale při absenci změny skutkových okolností či relevantní právní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

úpravy, ke které by došlo v mezidobí od okamžiku vynesení prvního rozsudku do nového posuzování věci, i na soud samotný. Na základě shora uvedeného tedy soud akcentuje, že závěr uvedený v rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020 je jak pro soud, tak pro účastníky řízení závazný. Soud tedy není oprávněn výše uvedený závěr rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020 jakkoliv doplňovat, či jej revidovat. Pro úplnost soud doplňuje, že v meziobdobí od vydání rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020 nedošlo ke změně skutkových okolností ani rozhodné právní úpravy, což žalobce ani netvrdil.

27. Soud rovněž upozorňuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které v případě, kdy je podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu vydanému poté, co soud dřívější rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je okruh potenciálně přípustných žalobních námitek omezen, a to s ohledem na koncentrační a dispoziční zásadu a na vázanost správního orgánu právním názorem soudu (viz § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Konkrétně v rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[ž]aloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námítky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“* (poznámka zvýraznění provedl zdejší soud).
28. S ohledem na shora uvedené soudu nezbyvá než konstatovat, že námitky žalobce směřující proti určení procentuální výše NZŽN jsou nepřípustné, a to jednak s ohledem na vázanost soudu rozsudkem sp. zn. 15 Ad 9/2020 a dále na koncentrační a dispoziční zásadu. Nadto se žalobce dovolává závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 137/2022, který se však týkal pouze NZŽN na manželku, přičemž výše NZŽN na manželku byla upravena odlišně od projednávaného případu, což bylo rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 15 Ad 9/2020 akcentováno. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 9 Ad 8/2020-66, pak byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 1 As 129/2022-28.
29. Konečně má soud za to, že námitka žalobce směřující do určení procentuální výše NZŽN tak, jak byla uplatněna v replice a v průběhu ústního jednání, tedy že odůvodnění výše NZŽN je nedostatečné, již vybočila z mezí žalobních bodů uplatněných v podané žalobě. V podané žalobě totiž žalobce namítal pouze to, že informační zpráva nebyla způsobila novelizovat rozkaz ministra vnitra. I kdyby tak soud odhlédl od výše uvedeného, byla by tato námitka žalobce uplatněna po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.
30. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, podle které žalovaný ignoroval výzvy žalobce na urovnání sporu, v čemž žalobce spatřoval porušení § 5 správního řádu. K uvedené námitce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

soud předně zdůrazňuje, že § 5 správního řádu primárně dopadá na řízení, která se vyznačují rozpory mezi dotčenými osobami, případně jinými subjekty navzájem (zejména sporná řízení). Právě v takových případech mají správní orgány ve smyslu této zásady přednostně dané osoby, případně jiné subjekty vést k vyjasnění rozporů a nalezení smírných řešení. O takový případ však v projednávané věci nešlo. V projednávaném případě byl prvostupňový služební orgán oprávněn a současně povinen autoritativně rozhodnout o žádosti žalobce o dorovnání NZŽN, respektive žalovaný o odvolání žalobce, což také služební orgány učinily.

31. Žalobcem požadovanému urovnání sporu a uzavření veřejnoprávní smlouvy v projednávaném případě nadto bránil rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 Ad 9/2020, který, pokud jde o žádost žalobce o dorovnání NZŽN, dal žalovanému za pravdu (viz výše). Uzavření veřejnoprávní smlouvy by tak bylo v projednávaném případě v rozporu s § 159 odst. 2 správního řádu.
32. Dle soudu povaha projednávané věci a rovněž i předchozí rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 Ad 9/2020 služebními orgány neumožňovaly přistoupit na výzvy žalobce na smírné urovnání sporu. Námitka žalobce je tak nedůvodná.
33. Důvodným neshledal soud tvrzení žalobce, podle kterého mělo být nařízeno ústní jednání. Ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen nařídit jednání v případech, kdy tak stanoví zákon nebo jestliže je to nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků. Zatímco v prvním případě je nařízení ústního jednání obligatorní, ve druhém případě je nařízení ústního jednání odvislé od úvahy správního orgánu. Pro projednávaný případ je tak rozhodné, že zákon o vojácích povinnost nařídit ústní jednání služebnímu orgánu neupravuje. Možnost konání ústního jednání tak v projednávaném případě závisela na úvaze služebnímu orgánu.
34. Žalobce nařízení ústního jednání v podané žalobě požadoval jednak s ohledem na průtahy v řízení a jednak s ohledem na svůj požadavek na provedení účastnické výpovědi. Pokud jde o první z uvedených důvodů, pak má soud za to, že k odstranění průtahů v řízení primárně slouží prostředek ochrany proti nečinnosti (viz § 80 správního řádu), nikoliv požadavek na nařízení ústního jednání. Tento prostředek však žalobce nevyužil. Návrh na provedení ústního jednání za účelem odstranění průtahů tak není oprávněný.
35. Pokud jde o druhý z uvedených důvodů nařízení ústního jednání, tj. provedení účastnické výpovědi, soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že „*Výzvou k uplatnění práv účastníka řízení*“ ze dne 23. 5. 2024, č. j. MO 426648/2024-2230, byl žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně poučen o svém právu nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V souladu s uvedeným poučením žalobce dne 31. 5. 2024 prostřednictvím právní zástupkyně nahlédl do správního spisu a dne 10. 6. 2024 služebnímu orgánu zaslal „*Vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí*“. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobci nic nebránilo, aby se k věci jakkoliv vyjádřil. Za situace, kdy měl žalobce možnost vyjádřit se k věci a současně kdy již existovalo pravomocné rozhodnutí zdejšího soudu, které zcela jednoznačně konstatovalo, že stanovení NZŽN ze strany služebních orgánů nebylo učiněno protiprávně, není soudu zřejmé, jak by nařízení ústního jednání a provedení účastnické výpovědi mělo přispět k dosažení účelu řízení dle § 49 odst. 1 správního řádu. Na základě shora uvedeného má soud za to, že služební orgány nepochybily, když v dané věci ústní jednání nenařídily.
36. Konečně soud poznamenává, že důvody, pro které nebylo ve věci nařízeno ústní jednání, žalovaný žalobci podrobně osvětlil v napadeném rozhodnutí. Uvedené vypořádání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v žalobě rozporoval pouze v obecné rovině, aniž by své úvahy blíže rozvedl. Taková námitka sama o sobě nemůže být důvodná.

37. Soud nepřisvědčil ani námitce, ve které žalobce služebními orgánům vytýkal nedostatečné zjištění skutkového stavu. Nedostatečné zjištění skutkového stavu žalobce spatřoval předně v absenci dohody upravující podmínky realizace programu IMET ve správním spisu. Soud v tomto případě má ve shodě s žalovaným za to, že doplnění předmětné dohody do spisové dokumentace by nemělo jakýkoliv vliv na určení výše NZŽN. Je tomu tak proto, že výše NZŽN je určena právními a vnitřními předpisy, nikoliv předmětnou dohodou. Nadto, jak soud již opakovaně uvedl výše, zdejší soud v rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020 dospěl k závěru, že stanovení NZŽN ze strany služebních orgánů nebylo učiněno protiprávně. Protože doplnění spisové dokumentace o předmětnou dohodu nemohlo mít jakýkoliv vliv na skutkový stav věci, služební orgány nepochybily, když spisovou dokumentaci o předmětnou dohodu nedoplňily. Z uvedených důvodů soud ani neprovedl důkaz v podobě mezinárodní smlouvy upravující studijní programy IMET.
38. I v tomto případě soud připomíná, že důvody, pro které nebyla do správního spisu založena dohoda, byly žalobci řádně objasněny v napadeném rozhodnutí. Ani v tomto případě pak žalobce vypořádání své námitky nikterak konkrétně nerozporoval. Žalobce se omezil na tvrzení o účelovosti a svévolnosti postupu služebních orgánů, avšak zásadní argumentaci žalovaného, a to že předmětná dohoda nemohla nikterak přispět k objasnění skutkového stavu, neboť stanovení výše NZŽN je upraveno v právních a vnitřních předpisech, zcela pominul. I z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce úspěšná.
39. Rovněž požadavek žalobce na doplnění spisové dokumentace o jednostranné odmítnutí vyplacení dávky LA z americké strany neshledal soud oprávněným. V tomto případě má soud za rozhodné, že výše NZŽN se nikterak neodvíjí od skutečnosti, zda a případně v jaké výši byla dávka LA vyplacena. (Ne)vyplacení dávky LA tak nemohlo být služebními orgány při stanovení NZŽN nikterak reflektováno. Doplnění spisové dokumentace o žalobcem navrhovaný dokument tak nemohlo mít vliv na stanovení výše NZŽN.
40. Tvrzení žalobce, že služební orgány nepromítly do rozhodnutí závěry Sekce dozoru a kontroly Ministerstva obrany v rámci vyřízení stížnosti ze dne 9. 5. 2019, č. j. MO 137482/2019-1216, a s tím související námitka, že se žalovaný nezabýval porušením principu rovnosti z důvodu nevyplacení LA, nemají podklad v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí totiž žalovaný výslovně odkázal na své předchozí rozhodnutí a zejména rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 Ad 9/2020, které se porušením principu rovnosti zabývaly a neshledaly ji důvodnou. V rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020 zdejší soud výslovně konstatoval, že „[ž]alobce spatřuje nerovné zacházení s jeho osobou zaprvé oproti vojákům, kterým byly v minulosti vedle NZŽN vypláceny i LA americkou stranou. Soud však v tomto směru musí přitakat žalovanému, že se nemohl dopustit diskriminace žalobce, protože přiznávání dávky LA není vůbec v jeho režii a kompetenci. Její (ne)vyplacení nemohl žalovaný zásadnějším způsobem reflektovat při paušálním stanovení výše NZŽN, protože ta se stanovuje pro vojáky - studenty působící nejen ve Spojených státech amerických, tudíž s touto dávkou paušálně počítat nelze“. Dále pak zdejší soud uvedl, že „[p]řípadné porušení rovného zacházení lze v případě žalobce posuzovat jen ve vztahu ke stejné skupině vojáků, tj. k těm vojákům - studentům, kteří působili v téže době na stejném či srovnatelném zahraničním pracovišti (základně)“. Protože podstata žalobcovy námitky zůstala stejná, nemá soud žádný důvod se v projednávaném případě od vypořádání námitky provedené v rozsudku sp. zn. 15 Ad 9/2020 jakkoliv odchýlit. Senát 17 Ad se s uvedeným vypořádáním námitky zcela ztotožňuje a pro stručnost

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v podrobnostech na rozsudek sp. zn. 15 Ad 9/2020 odkazuje. Soud neprovedl důkaz závěrem Sekce dozoru a kontroly Ministerstva obrany ze dne 9. 5. 2019, č. j. MO 137482/2019-1216, neboť uvedený dokument je součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

41. Soud doplňuje, že porušení principu rovnosti nebylo shledáno ani v případě, kterým se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 22. 12. 2022, č. j. 9 Ad 8/2020-98 (viz bod 55).
42. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že jednotlivé a konkrétně formulované žalobní body neshledal důvodnými, nemohl přisvědčit ani námitkám, které jsou uvedeny toliko v obecné rovně a které uvozují jednotlivé žalobní body, a to že byl ze strany žalovaného zvolen striktně formalistický přístup, že napadené rozhodnutí odporuje základním zásadám a principům a že postup žalovaného je nezákonný, respektive že žalobce byl zkrácen na svých právech. Soud má za to, že uvedená obecná tvrzení byla rozvedena konkrétními námitkami, které soud vypořádal výše. Nebyly-li konkrétní námitky žalobce shledány důvodnými, nemohou být ze své podstaty důvodná ani obecná tvrzení, která je uvozují. Soud tedy toliko ve stručnosti sděluje, že výše uvedeným obecným tvrzením neskýtá napadené rozhodnutí podklad.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. srpna 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.